

SLOVENSKI ALMANAHOVCI 1999

Srečko Brodar

Tako kot moja mama je hodil k predikerju. Mati je bila zgovorna, zabavna in duhovita ženska. S svojim besedovanjem je kratkočasila vse prisotne, tudi Srečka Brodarja. Pa jo je povabil na skupne sprehode. Odklonila je. To njeno stališče do Srečka se mi je zdelo nerazumljivo. Vendar – če prav premislim – je bilo samo po sebi umevno pri od življenja močno preizkušani ženi. Meni pa je bilo zaradi tega vedno žal, saj bi lahko kaj zvedela o njegovi duhovitosti. Po mojem mnenju je moral biti pač on tudi duhovit.

Luka Kramolc

Srečala sva se, ko je gostoval koroški akademski pevski zbor v Ljubljani. Skupaj sva se znašla na večerji, na katero me je peljal moj takratni spremljevalec Lojze Peterle. Bil je navdušen nad mano, ta skladatelj, in mi je osebno naročil pohorsko omleto. Predhodno me je seveda vprašal, ali vem, kaj to je. Nisem vedela. Tako mi je pripravil presenečenje. Potem pa, ko je zvedel, da nisem Korošica, temveč Dolenjka, je vse njegovo navdušenje splahnelo. Omleta je seveda ostala.

Miško Kranjec

Njegova prva žena Ivanka je bila kolegica moje mame v službi pri sv. Tomažu. Zaradi ženskih zadev je po ves teden preležala doma. V šoli je od časa do časa skrivnostno povedala: »Danes pride moj Miško.« Miško je res prišel. To se je videlo, ko je naslednjič prišla v službo v novem plašču in vsem, kar sodi poleg.

Ivan Potrč

Najprej se je na kočevski osemletki srečal z mojo mamo. Povpraševal jo je, od kod se poznata, ker se mu je zdelo, da jo je nekje že videl. Ona ni reagirala. Potem sem zvedela, da je bil sošolec sestrine tašče, ki si je brisal sluz iz nosa v rokav od suknjiča. Nazadnje sem ga spoznala jaz. Obiskala sem ga v zvezi z raziskovalno nalogo o slovenskem narodno-osvobodilnem pesništvu. Branka Jurca, njegova žena, se je ravno takrat mudila na Krasu. Potrč me je pogostil z žganjem, mi povedal o svoji zaskrbljenosti zaradi njegove hčerke, slikarke Marjetice, ki je menda lebdela na robu življenja in smrti. In mi naredil dveurno predavanje, ki ga takrat nisem razumela, sem si ga pa dobesedno zapomnila. Ko sem vse razkrila svoji starejši kolegici, mi je povedala, da gre za intelektualistično snubljenje. Sledil je moj umik.

Janko Premrl – Vojko

O njegovih junaštvih sem slišala že v osnovni šoli. Potem so stopili v ospredje Mirko Bračič, Jože Boldan – Silni in Karel Destovnik – Kajuh. To je bilo odvisno od mojega šolanja, gibanja in dožemanja. Pravzaprav se Vojka ne bi spominjala, če se ne bi preselila na Vojkovo ulico v Ljubljani. Ima vsaj slovensko ime, če že ne označuje kakšnega literarnega snovalca. Vesela sem tega.

Dr. Ljuba Prenner

Stanovala je na Rimski, kjer sva nekaj let tudi medve s sestro. Zelo sem bila začudena, ko sem zvedela, da je odvetnica in pisateljica. Z nečakom sta vedno hodila v svojo odvetniško pisarno in iz nje oblečena kot moška, zato sem dolgo menila, da je Ljuba moški. Pravzaprav sta imela na Rimski le odvetniško pisarno. Moram priznati, da kljub temu, da sem velik knjigožer, nisem prebrala še ničesar njenega.

Jakob Savinšek

Poznam ga iz pripovedovanja mamine prijateljice. Nekje na Dolenjskem je kiparil, ko je prejel Milino pošto, da pride. Gospodinja je naročil, naj ji pove, da je na terenu in da ga več dni ne bo nazaj, sam pa se je umaknil. Doslej sem imela Milino verzijo te ljubezni v glavi, zato sem zazijala. Kako? Sledil je poduk. Mila je bila že vajena moških, on pa ne žensk. Zнала ga je vpeti v svoje mreže, in naj je bil še tako slabe volje, njeni volji ni mogel uiti.

Dr. Anton Slodnjak

Njegovo ravnanje me je spravilo v zaprepadenost. Bilo je v Nuku, na rokopisnem oddelku. Študirala sem gradivo za svojo diplomsko nalogo, ko je vstopila moja fakultetna kolegica Barbara Hočevar. Začeli sva se glasno pogovarjati, on pa je ves besen pristopil in naju vljudno napodil. Ko sem se naslednjič spet znašla na istem oddelku, sama in v strahu pred njim, je prijazno pristopil, mi podal roko kar v usnjeni rokavici, se opravičil in odšel.

Marijanca Starc